

MANŽELKA PRO IZÁKA

I. ČTENÍ Z BIBLE

Genesis 24,1–28

II. ČTENÍ Z BIBLE

Genesis 24,50–52.58–67a

⁵⁰ Lában i Betúel odpověděli: „Toto vyšlo od Hospodina a my nemůžeme tobě říci ani zlé ani dobré. ⁵¹ Hle, tady je Rebeka. Vezmi si ji a jdi, ať se stane ženou syna tvého pána, jak mluvil Hospodin.“ ⁵² Jakmile Abrahamův služebník uslyšel jejich slova, poklonil se Hospodinu až k zemi. (...)

⁵⁸ Zavolali Rebece a otázali se jí: „Půjdeš s tímto mužem?“ Řekla: „Půjdu.“ ⁵⁹ Propustili tedy svou sestru Rebece a její chůvu i Abrahamova služebníka a jeho muže. ⁶⁰ Rebece požehnali slovy: „Sestro naše, buď matkou nescíslných tisíců, tvé potomstvo ať obsadí bránu těch, kteří je nenávidí!“ ⁶¹ Rebeka a její dívky vsedly hned potom na velbloudy a následovaly toho muže. Tak dostal služebník Rebece a odešel. ⁶² Izák právě přicházel od Studnice Živého, který mě vidí, neboť sídlil v Negebu. ⁶³ Vyšel totiž k večeru na pole a byl zamyšlen. Tu se rozhlédl a spatřil přicházet velbloudy. ⁶⁴ I Rebeka se rozhlédla a spatřila Izáka. Sesedla z velblouda ⁶⁵ a otázala se služebníka: „Kdo je ten muž, který nám jde po poli vstříc?“ Služebník odpověděl: „To je můj pán.“ Vzala tedy roušku a zahalila se. ⁶⁶ Služebník podal Izákovi zprávu o všem, co vykonal. ⁶⁷ Izák pak uvedl Rebece do stanu své matky Sary. Vzal si ji a stala se jeho ženou. A zamiloval si ji.

KÁZÁNÍ

Rozvedená manželství, rozbité rodiny všude kolem nás. Zmatky v tom, co to vlastně manželství je. Je to smutný pohled. Žijeme v době, která nemá úctu k manželství, k manželství jako takovému, ani k vlastnímu, ani k cizímu. Souvisí to velmi podstatně s vírou v Boha. Kde zmizí úcta k Bohu, zmizí i úcta k manželství. Úcta tomuto dobrému a krásnému Božímu daru a také jasnému Božímu řádu, který Bůh posvětil a požehnal.

Manželství je úctyhodné a svaté. Je založeno v samé podstatě Boha, který je láska. Který stvořil člověka jako muže a ženu a chce, aby se ti dva, muž a žena, spojili celoživotní smlouvou lásky, úcty a věrnosti. Aby byli, jak řekl Ježíš, jedno tělo. To je manželství. Které je současně obrazem Božího vztahu k jeho lidu, Kristova vztahu k církvi. I proto je svaté a úctyhodné.

A pro kristovce by mělo být samozřejmé, že se řídí Božím řádem. Žije v manželství – nebo v zdrženlivosti. A znamená to také, že si manžela nebo manželku hledá s velikou odpovědností. O tom mluví dnešní příběh.

1.

Sára zemřela, Abraham zestárl. Hospodaří se svým synem Izákem. Byla to jistě zvláštní dvojice, vypadali spíše jako děda a vnuk, protože mezi oběma byl veliký

věkový rozdíl. Abraham cítí, že i jeho dny se pozvolna naplňují. Má velikou starost o svého syna. A zvláště o to, by se dobře oženil. Ta starost souvisí s jeho vírou.

Abraham nemá starost o to, že by se Izák neoženil vůbec. Má starost, že se ožení špatně. Špatně se oženit pro něho ovšem neznamená totéž, co pro ostatní: že by si vzal chudou, ošklivou, nemocnou manželku. Špatně se oženit pro něho znamená, že by si vzal nevěřící ženu, pohanku, ženu bez víry.

O to má Abraham starost, to ho strašně trápí a zneklidňuje. Zvláště proto, že nablízku není žádná věřící dívka, kterou by si Izák mohl vzít. Pohledných a movitých děvčat je možná kolem plno. To samo ale nestačí. A tak má Abraham velikou starost.

Dobře si vybrat manžela nebo manželku. To je veliká starost: kde hledat, kam se dívat? Podle čeho vybírat? Člověk se může dívat po ledasčem.

Kdo věří, měl by přijmout pohled, který má Abraham, otec věřících. Není jedno, jak a podle čeho člověk vybírá, na co se dívá. Jde o to, aby hledal někoho, s kým by si rozuměl – i ve víře, duchovně. A to znamená od samého počátku myslet na to, že budu hledat mezi křesťany. Dát si to jako předpoklad hledání: Já budu hledat tam, kde jsou věřící lidé.

Abraham měl starost, že se Izák připodobní lidem kolem, když se špatně ožení. Když si vezme pohanku.

Dnes je to stejná starost. Být křesťanem není snadné, někdy je to těžké – a jak to má člověk dělat, když je s manželem nebo manželkou hot a čehý, jeden sem a druhý tam.

Kdo máte hledání teprve před sebou, pamatujte na tuto Abrahamovu starost. Kdo máte děti, vnuky, přátele a kamarády, podporujte je v tom, ved'te je k tomu, aby hledali mezi křesťany. Výběr je užší, může to být těžší, ale pro život víry je to zásadní věc.

A tak Abraham posílá hledat svého věrného správce a svěruje mu úkol, na který jemu už síly nestačí: Běž do Mezopotámie a tam hledej. Nejsou to jen příbuzní, jsou z těch, kteří vyšli z chaldejského Uru – a kteří přeci jenom ušli kousek cesty za Bohem. Tam má jít hledat.

Dobrého člověka lze najít jistě i na nedobré místo. A i tam se někteří dobře našli. Ale hledat na dobrém místě, ve sboru, v církvi, mezi křesťany, to by měla být křesťanova volba.

Abraham věří, že Bůh mu pomůže i v této věci. Jako už mu pomohl mnohokrát. Věří, že Bůh pošle svého anděla a připraví jeho správci cestu. A tak se správce vydal na dalekou cestu, aby hledal nevěstu.

Ale určitě nás napadne ještě jedna otázka: A co Izák? Ten do toho vůbec nemluvil? – To se tu neříká. Abraham o tom se svým synem jistě hovořil, vždyť ho vedl k poslušnosti Boží vůle. Jistě tedy spolu mluvili i o této věci. Tehdy ovšem byla trochu jiná doba, pokud šlo o to, jak najít nevěstu. Ale to základní bylo jasné. Izák věděl, že jeho otec pro něho chce dobré, jen dobré.

A to je nesmírně veliká věc, když rodiče chtějí jen dobré pro své děti. Ale zase: Nejde pouze a především o vnější věci a zajištění. V tomto ohledu by bohatá nevěsta od sousedů byla snazší řešení. Abraham ale chce pro svého syna skutečně dobré, ne jen výhodné, pohodlné, příjemné, movité. Chce skutečně dobré – chce plnit Boží vůli. Protože to je skutečně dobré: plnit Boží vůli. Abraham to ví. A Izák to ví.

2.

Služebník se vydává na cestu. Je uprostřed cizího, neznámého světa. Jaké znamení dostane od Boha? Jak pozná, co má dělat? Není to pro něho lehká chvíle, snadný úkol.

A pak je u studny, kde se schází celé město, lidé tam berou vodu a napájí stáda. Studna je hluboká, je třeba sejít po schodech dolů a nabrat tam vodu a vynést ji. Přicházejí lidé, spousta lidí. Jak má služebník poznat, koho oslovit, na koho se obrátit?

On se modlí. Je to chvíle nouze, do které se dostal, chvíle, kdy stojí bezradně a potřebuje nebeského Otce. Jeho modlitba je prostinká a hluboce důvěřivá: Bože můj, prosím o milosrdenství, prokaž mi ho a dej mi znamení, podle něhož poznám ženu pro Izáka. Až ji oslovím s prosbou o vodu, ta pravá nabídne i zvířatům.

Je to prostá modlitba a přitom plná důvěry. Chce poznávat podle lásky, podle ochoty ke službě, podle milosrdenství. Milosrdenství, služba, dobrota, to chce správe vidět u své budoucí paní.

Ví dobře: Co jsou platné všechny ostatní věci, když chybí tato základní věc. Co jsou platné ozdoby, jakkoli krásné, co jsou platné krásné řeči, co je platná krásná tvář, když chybí to základní: ochota posloužit. A jestli už máme mít nějaké měřítko na lidi, pak toto jediné obstojí: padnou řeči i ozdoby, ale tato tichá, obětavá služba zůstává.

A stane se podle modlitby. Abrahamův služebník je překvapený, jak to jde všechno podle plánu. Až s úžasem si uvědomuje Hospodinovo vedení. Přichází Rebeka – a když jí přednese svou prosbu: „Dej mi napít,“ odpoví: „Napojím i tvé velbloudy.“ A to byla pěkná práce tahat vodu ze studny.

To je znamení: tato ochota pomoci, to je základní a hlavní. A v tom je i krása člověka: V tom, co dovedeme dělat, udělat navíc, jako službu. Často jsme zoufale neochotní a nevyslyšíme prosbu o pomoc: kdepak bychom byli ochotní udělat něco navíc. Ale v tom je krása člověka: co dovede udělat nad prosbu, jako službu z lásky.

Takovému způsobu života učí Bible. Milosrdenství, laskavost, služba, oběť. Ve světě se to moc nenosí a nechválí. A přece je to hlavní znak člověka. Jestli je ochotný posloužit. A jak rád člověk vidí toho, kdo ano. Jak srdce člověka poskočí, když vidí chlapce nebo dívku, muže nebo ženu, kterým není potřeba stokrát říkat, ale kteří dovedou nabídnout svou službu.

Příběh pokračuje: služebník prosí o přístřeší u Rebečiny rodiny, vypráví svůj příběh – a pak žádá o Rebeču. Dostane se mu pohostinství, i když Rebečin bratr Lában zdaleka nejedná z čistých motivů a pohnutek. Je ochotný hosta hned přijmout, protože si všiml jeho bohatství, protože by to mohlo něco vynést. Počítá a počítá. Je to bratr a přece je docela jiný – myslí především na to, co mu to vynesou. Rebečka se neptala, co jí to vynesou, ona sloužila z lásky.

Všechno svědčí o Božím vedení. Bůh vedl Abrahamova služebníka, našel dobrou manželku pro Izáka. Teď jen, co na to řekne Rebečka. – Rebečka říká ano.

Divné námluvy. Domluvená svatba. Vždyť nezná toho, koho si má vzít. Ani ho neviděla. Kdo to asi je?

Bůh ho zná – a v toho Boha začíná tato mladá žena věřit. Snad o něm doma slyšela, ale teď má jít do cizí země, pryč od rodiny. Rebečka v tom následuje prarodce víry Abrahama, opouští svůj dům a rodinu a jde někam do Kanaánu, aby tam sloužila Bohu.

Když jedou, spatří svého nastávajícího manžela. Je večer a on po denní práci jde k modlitbě. To bylo první setkání těchto dvou lidí, kteří pak spojili svůj život.

3.

Bůh chce mluvit a má co mluvit do našich vztahů, do našeho manželství. Do toho, jak a koho si hledáme. Do toho, jak své manželství žijeme, aby to bylo – jak říká klasický svatební slib – v úctě, lásce a věrnosti dokud nás smrt nerozdělí. Aby to byl vztah, kterým budeme oslavovat Boha.

Poslouchat Boha a držet se jeho přikázání právě v této oblasti života je dnes jedna z nejdůležitějších a nejpotřebnějších věcí, kterou mají dělat ti, kdo patří Ježíši Kristu. Je to důležité svědectví pro svět, který je dnes v této věci tak rozbitý a porušený, čím dál víc nejen zmatený, ale zvrácený.

Pokud máte toto životní hledání před sebou, řiďte se Abrahamovou radou. Nemusíme si nechat manžela nebo manželku vybírat rodiči. Ale jde o stejnou základní zásadu: že tuto věc, hledání manžela nebo manželky, je třeba dělat s modlitbou, že i s tím máme přicházet za svým Bohem a jím se nechat vést.

A že důležitá na člověku není na prvním místě jeho tělesná krása a půvab, ani majetek a zajištění, ale především to, co – při vší vnější kráse a bohatství – charakterizovalo Rebeču: hluboká ochota sloužit a přitom i prostá poslušnost. A ochota jít za Bohem. Důvěra v Boha.

MODLITBA PO KÁZÁNÍ

Chci poslouchat tvé slovo, Pane. Mít v úctě manželství a nechat se vést a řídit se tvou vůlí. Amen.